

Trapeserte

"Wihiva" – Vita Heise Warming (1926-1973)

En bevaringsværdig sten

Hvis man en dag ønsker at gå sig en oplevelsestur på Ribes skønne gamle kirkegård ved Gravsgade – og det skal man absolut unde sig selv – vil man på en forholdsvis uplejet plet i afsnit L støde på fem gravsten, der alle er forsynet et lille skilt med teksten "Bevaringsværdig". Især inskriptionen på én af stenene vækker uvilkårligt ens nysgerrighed: *Trapeserte Wihiva*.

Stenen har oprindeligt stået på et nu for længst nedlagt gravsted. Da gravstedet blev nedlagt blev den udtaget som bevaringsværdig og flyttet til kirkegårdens lapidarium for bevaringsværdige gravsten på grund af dens særegne titel og personnavn. For tiden er lapidariet midlertidigt nedlagt, hvorfor dets gravsten er anbragt på passende steder rundt om på kirkegården. Når et nyt lapidarium oprettes, vil denne og de andre sten blive flyttet til dette.

Trapeserte Wihiva

Trapeserte er et meget lidt brugt ord for en trapez-kunstner, og navnet Wihiva er kunstnernavnet for Vita Heise Warming. Hun var datter af ægteparret malersvend Jens Chr. Warming (1878-1966) og Anne Margrethe Warming (1887-1975). Jens Chr. Warming var oprindelig fra Sjælland, men senere flyttede ægteparret til Tvedgade 5 i Ribe.

Wihiva fortæller i en artikel i avisen "Vestkysten" fra 10. marts 1969, at hun lige fra hun var helt lille vidste, at hun ville være artist. I begyndelsen kneb det lidt for forældrene at tage hendes ønske alvorligt, men efterhånden som de opdagede, at det var hendes alvor, støttede de hende på alle måder. Mens hun gik i skole i Ribe, fik hun nogle eftermiddage om ugen balletundervisning i Esbjerg for at træne smidighed.

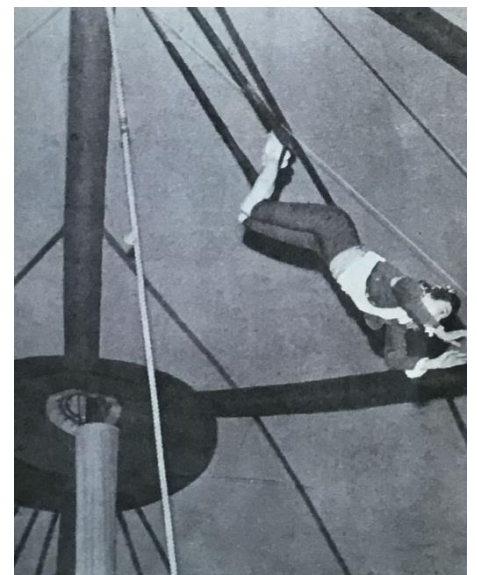
Videre fortæller hun, at hun som 15-årig kom i artistlære hos direktør Louis Schmidt, Cirkus Schmidt. Under læretiden – den tog fire år – lærte hun de grundlæggende ting inden for akrobatikken, bl.a. at foretage spring på usadlede heste.

Efter læretiden rejste hun rundt i USA og optrådte som medlem af en lufttrup. Samtidig trænede hun på at blive selvstændig trapez-artist.

Det lykkedes til fulde for hende. Efterhånden optrådte hun over hele verden. For eksempel kunne man opleve hende i så fjerne lande som Australien og New Zealand og i Hongkong. Ja, selv i Rusland, der er et af akrobatikkens højborg, lykkedes det hende at få engagement – endda i Det Russiske Statscirkus i Moskva. Alene dette var en bedrift i sig selv. Hun fik også tid til at optræde i Danmark. I 1959 rejste hun med Cirkus Moreno og i 1965 med cirkus Vivi.

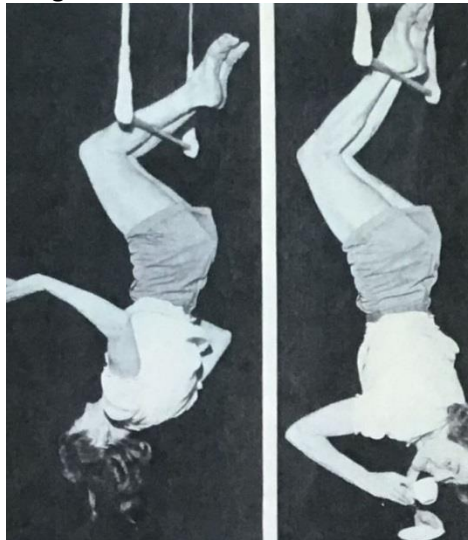
Et verdensnummer!

Det glansnummer, der førte til hendes verdensberømmelse, bestod i, at hun

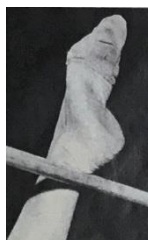
hængende i knæhaserne i trapezen under cirkuskuplen lod sig glide ned

ad dens glatte stålstang, indtil hun kun hang i hælene.

Nummeret udførtes endda uden sikkerhedsnet i lande, hvor dets love ikke forbød trapezkunstnere at arbejde uden.

Hun menes at være en af de få – om ikke den eneste – der udførte dette nummer.

Senere forfinede hun nummeret ved at ende med kun at hænge i én hæl. Engang var det imidlertid nær gået galt, idet hælen smuttede.

Ved et mirakel lykkedes det hende at gribe fat i et nedhængende tov, hvorved hun undgik at styrte i døden. Efter den oplevelse forbød cirkusdirektør Moreno hende at udføre denne del af nummeret.

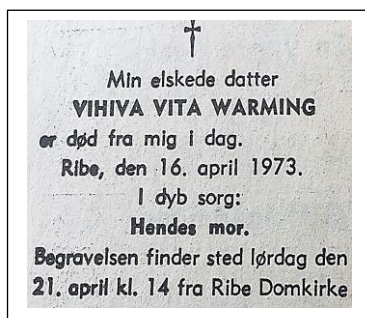
Trænede i Ribe

Hendes akrobatiske numre krævede naturligvis stor træning. I perioder uden engagementer, fortrinsvist om vinteren, vendte hun tilbage til Ribe i sin store beboelsesvogn, som hun opklodsede, hvorefter hun boede og trænede i faderens og moderens ejendom i Tvedgade 5. Her havde hun fået indrettet et træningslokale på første-salen.

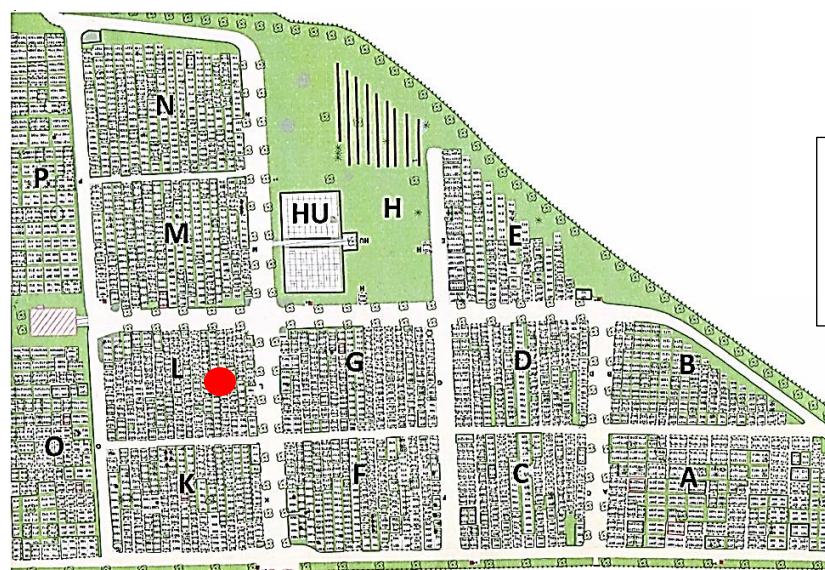
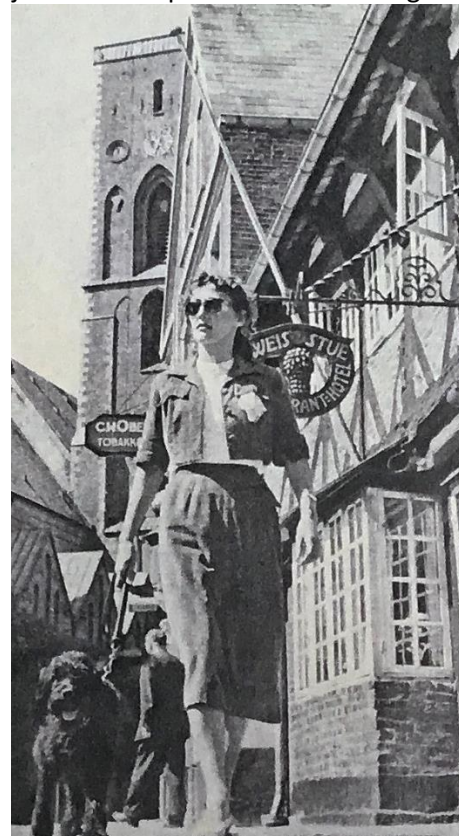
Forældrenes gule hus i Tvedgade, hvor Wihiva trænede, når hun var på besøg.

Kom der rejsende artister til Ribe, op-søgte hun dem ofte og tilbød dem bi-stand, hvis de havde brug for hjælp.

Det er et hårdt liv at være rejsende artist. I sine lidt ældre år led Wihiva af flere skavanker og sygdomme, hvilket førte til færre og færre engagementer. I perioder uden arbejde søgte hun til Ribe, hvor hun boede hos moderen, der var blevet enke efter faderens død i 1966. Hun blev en kendt person i by-billedet, hvor hun ofte gik tur med sin puddel "Pelle".

Hun døde i 1973 kun 46 år gammel og begravedes fra Ribe Domkirke med jordfæstelse på Ribe Gamle Kirkegård.

Gravsgade

Historien om Wihiva er fortalt af Ribe Kirkegårdes Fortællegruppe hovedsagelig på grundlag af artikler og notitser i "Vestkysten" omkring 1960'erne. De gamle fotos er fundet i "Se og Hør" fra 3. juni 1959 (Børge Walther).

● Her findes Wihivas gravstenen